

Nekažnjeni genocid

<http://glasbrotnja.net/vijesti/hrvatska/nekaznjeni-genocid>

Glas Brotnja Srpanj 19, 2014 **Hrvatska**

Tko je i kak ubijao Hrvate u Kočevskome Rogu?

U šumi Brezovici pokraj Siska na 'Dan antifašističke borbe' premijer Zoran Milanović poručio je kako su okupljeni u Brezovici s ciljem prisjećanja onoga što se dogodilo prije 73 godine. Svi koji su bili u šumi Brezovici moraju otići na Kočevski Rog i pokloniti se oko 40.000 poklanih Hrvata i to od strane tzv. 'antifašista', odnosno partizana komunističkih.

Za sve koji nemaju saznanja o komunističkim, odnosno partizanskim pokoljima u Kočevskome Rogu citiram tekst dr. Zorana Božića s portala dragovoljac.com naslova 'Kočevski rog – neshvatljive sotonske orgije smrti'. *Šutnja* Nakon gotovo polustoljetne šutnje uzrokovane strahom od smrti onoga tko progovori, o tim užasnim danima mnogi su progovorili iznoseći činjenice koje su znali ili čuli. Nitko, međutim, nije prikupio toliko detaljnih (vrlo često odvratnih) opisa načina uživanja monstruma u mukama i smrti ljudskih bića kao što je dr. Zoran Božić, koji je o tome objavio seriju članaka u 'Hrvatskome slovu' tijekom 2007. godine. Pri tome su ključnu ulogu imali ostarjeli koljači koji su, suočeni sa smrću, otvorili dušu najprije svećenicima u ispovijedi, a onda na njihov nagovor i javnosti. Tako je strašna partijska tajna polako izišla na vidjelo. 'Ono što se od 28. svibnja do 9. lipnja 1945. godine događalo u bespućima Kočevskoga Roga teško se može usporediti s ničim u povijesti, uključujući njemačke, sovjetske i sjevernokorejske koncologe. Orgije bolesnih sotonskih poriva sve do kanibalizma trajale su 12 dana sve dok svi nesretnici nisu pobijeni. Čak i ljudi čvrstih živaca i dobrog želudca teško podnose jezu s kojom su se suočile nesretne žrtve sotonskoga partizanskog divljaštva u tim danima kada je zlo stanovalo na tim inače lijepim i mirnim prostorima pitome Slovenije. Rezultati višegodišnjega 'uzgoja mržnje' koju su agitpropovci sijali u četama i bataljunima 'narodne vojske' dali su grozne plodove koji po svome užasu ulaze u strašnu antologiju potpunoga kolektivnog pomračenja ljudskoga uma.'

Nakon gotovo polustoljetne šutnje uzrokovane strahom od smrti onoga tko progovori, o tim užasnim danima mnogi su progovorili iznoseći činjenice koje su znali ili čuli. Nitko, međutim, nije prikupio toliko detaljnih (vrlo često odvratnih) opisa načina uživanja monstruma u mukama i smrti ljudskih bića kao što je dr. Zoran Božić, koji je o tome objavio seriju članaka u 'Hrvatskome slovu' tijekom 2007. godine. Pri tome su ključnu ulogu imali ostarjeli koljači koji su, suočeni sa smrću,

otvorili dušu najprije svećenicima u ispovijedi, a onda na njihov nagovor i javnosti. Tako je strašna partijska tajna polako izišla na vidjelo.

Bolno je o tome pričati, pisati, čitati, pa čak i misliti. Ipak, moramo to izdržati i saznati istinu da se zlo ne ponovi. Najteže je pomiriti se s tim da su te užase Hrvati činili jedni drugima, krštene duše drugim kršenim dušama, naslađujući se i uživajući u samrtnim patnjama svoje braće u agoniji. Mržnja koja je bila sustavno razvijana i hranjena četiri godine, u Kočevskome je Rogu eksplodirala u čudovišnim orgijama pomračenih umova. Ovom prilikom prenosimo samo najužasnije detalje toga neshvatljivog divljaštva.

Tito odlučio pobiti 200.000 „Bandita”

Sve je počelo 28. svibnja u Ljubljani kada je pijani Tito održao onaj zloglasni ubilački govor spomenuvši 200.000 likvidiranih bandita uz još toliko zarobljenih. Toga dana donio je odluku da likvidira preostale. Nije lako ubiti čovjeka i ukloniti leš tako da ga nitko ne pronade. Ali za ubijanje 200. 000 ljudi tako da ‘nestanu bez traga’ potrebno je planiranje na državnoj razini, a onda provedba uz pomoć transportne mehanizacije i logistike uz dominantnu ulogu vojske u suradnji s civilima, a i to je moguće samo uz pomoć fanatičnih dragovoljnih ubojica u čijem umu nema mjesta ni za kakav drugi osjećaj osim – mržnje.

Ubijanje golemoga broja ljudi na jednome mjestu i u kratkom vremenu moguće je jedino u divljem i pustom okolišu gdje nema slučajnih svjedoka. U tome su Titu pomogli Franc Leskošek Luka, Boris Kidrič, zapovjednik tzv. Glavnog štaba Slovenije i Ivan Maček Matija, načelnik Ozne za Sloveniju. Sva trojica odlično su poznavala bespuća i pećine Kočevskoga Roga jer su se upravo u njima skrivali i ostali neotkriveni cijelo vrijeme rata. Nakon određivanja mjesta masakra trebalo je odrediti izvršitelje.

Tito je dobro znao tko najviše mrzi Hrvate pa mu zato treba povjeriti zapovijedanje tim sramotnim kukavičkim činom. Bio je to major Simo Dubajić, rodom iz Kistanja u Bukovici, mjesta udaljenoga oko 25 km od Knina, a oko 40 km od Šibenika. Buduće ubojice, najgori partizanski ološ koji se ih dana zatekao u sjevernoj Sloveniji, nakon povratka iz Klagenfurta, bili su svi pripadnici 11. dalmatinske brigade 26. dalmatinske divizije.

Njihov točan broj nije poznat, ali sudeći po njihovu ‘radnome učinku’ moralo ih je biti više od 100. Ta razularena rulja najprije je u okolici Ljubljane ‘trenirala’ ubivši oko 1.000 zarobljenih nesretnika. Usput su se u nekim kovačnicama dobro ‘naoružali’ batovima, sjekirama, noževima, kliještima za vađenje zuba i žlicama za vađenje očiju. Tako opremljeni stigli su u Kočevski Rog da tamo održe glavni dio svoje morbidne orgije mučenja i smrti.

Izgladnjeli, pretučeni, svučeni i opljačkani poslani u smrt

Na Kočevskome Rogu bio je organiziran vrlo precizan ‘program smrti’. Svaki dan dva su vlaka po nekoliko puta dnevno iz Ljubljane dovezla u Kočevje do 8.000 ljudi, koje su onda dočekali divljaci gladni ljudske *Smrt* Na Kočevskome Rogu bio je organiziran vrlo precizan ‘program smrti’. Svaki dan dva su vlaka po nekoliko puta dnevno iz Ljubljane dovezla u Kočevje do 8.000 ljudi, koje su onda dočekali divljaci gladni ljudske patnje i smrti. Ljudi su do tada bili već gotovo mrtvi od gladi i žeđi. U Kočevju su svučeni do gole kože i do kraja opljačkani. Krvnici su im vadili zlatne zube ili krune, skidali

s njih nakit i oduzimali sve što je bilo vrijedno. patnje i smrti. Ljudi su do tada bili već gotovo mrtvi od gladi i žeđi. U Kočevju su svučeni do gole kože i do kraja opljačkani. Krvnici su im vadili zlatne zube ili krune, skidali s njih nakit i oduzimali sve što je bilo vrijedno.

Ako se prsten nije mogao skinuti s prsta, odsjekli su cijeli prst, a ako je žrtva pružala otpor vađenju zuba, odvaljena joj je cijela čeljust kundakom, sjekirom ili čekićem. Njihova je odjeća vlakovima putovala natrag za Ljubljanu, a dragocjenosti su 'drugovi i drugarice' grabili sebi, često se zbog toga i međusobno sukobljavali. Vladao je zakon jačega, pa su neki 'slabiji' nađeni zaklani. Čini se da je 'najači' bio stanoviti komesar Ljubo Barbarić s Hvara, koji je uspio opljačkati 5 – 6 kg zlatnoga nakita.

Nakon pljačke žrtve su vezane žicom po dvoje ili troje zajedno i tako vođene do mjesta ubijanja. Titov cilj bio je pobiti što više Hrvata u što kraćem vremenu, a onda zamesti tragove zločina. On je dao samo 'naređenja' za što brže ubijanje. O metodama i načinima na koje će se to provesti nije brinuo. To je prepustio krvnicima. Iako su znali da je naglasak na brzini ubijanja, mnogi nisu mogli izdržati da ne udovolje najbolesnijim nagonima iz tko zna koje provalije ljudskoga ludila. Metode mučenja bile su im takve da izazivaju mučninu i nevjericu. Evo što su Božiću ispričali neki pokajnici koji su krajem života osjetili potrebu rasteretiti savjest.

Ubijanje od zore do mraka

Jedan od pokajnika, Jure, tvrdi da je pokolj trajao punih 12 dana i to od utorka 29. svibnja do subote 9. lipnja 1945. 'Likvidacije' su se vršile u smjenama od 24 sata ubijanja i potom 24 sata odmora. Na dane odmora spavalo se u brvnarama partizanske bolnice, uz najstrožu zabranu bilo kakva dodira s mjesnim stanovništvom. Ubijanje je trajalo od svitanja do punoga mraka, od 4 do 22 sata. Tijekom jedne 24-satne smjene Jurina je skupina uspjela pobiti i baciti u jame oko 1.500 ljudi.

Žrtve su na stratišta bile dovođene i ubijane bez provjere osobnih podataka, bez prozivke i bilo kakva pisanoga traga. Nije se evidentirao ukupan broj ubijenih te njihova dobna i spolna struktura. Nijedna osoba smaknuta na Kočevskome Rogu nije bila saslušana, optužena, niti osuđena na smrt od bilo kakva, pa čak ni partizanskoga prijekog suda. Jure je procijenio da je njegova skupina krvoloka pobila oko 11.000 ljudi. Osim 800 Slovenaca, svi su ostali bili Hrvati.

U svojoj knjizi 'Od Kistanja do Kočevskoga Roga, život, greh i kajanje', Simo Dubajić tvrdi da je u Kočevskome Rogu 'likvidiran Pavelićev zdruk' od oko 30.000 ljudi. To je već u startu glupost jer zdruk može brojiti najviše nekoliko stotina ljudi, a najčešće manje od 100. U tom 'zdrugu' bili su i maloljetnici, a također i brojne žene i djeca, pa i čitave obitelji, iako Dubajić tvrdi da civila nije bilo već u vlaku iz Bleiburga za Sloveniju. Pokoljem je zapovjedao Simo Dubajić, iako on tvrdi da je neposredni zapovjednik bio Hrvat iz Šibenika Ljubo Periša. On je osobno poubijao oko 3.000 nesretnika, čime je postao drugi po broju poubijenih 'bandita'. Kasnije je u Novom Sadu ubio sina, ženu, ranio drugoga sina i na kraju presudio sebi.

Dubajić je tvrdio da on osobno nije ubijao, nego da je njegovo zapovjedno mjesto bilo u Kočevju, pred nekom 'gostilnom', gdje su mu koljači podnosili izvješća o **Dubajiću** u svojoj knjizi 'Od Kistanja do Kočevskoga

Roga, život, greh i kajanje, Simo Dubajić tvrdi da je u Kočevskome Rogu 'likvidiran Paveličev zdrug' od oko 30.000 ljudi. To je već u startu glupost jer zdrug može brojiti najviše nekoliko stotina ljudi, a najčešće manje od 100. U tom 'zdrugu' bili su i maloljetnici, a također i brojne žene i djeca, pa i čitave obitelji, iako Dubajić tvrdi da civila nije bilo već u vlaku iz Bleiburga za Sloveniju. grozotama koje su počinili. To je totalna glupost jer od stratišta do Kočevja ima više od 20 km pješaćenja po tadašnjim lošim putovima, što bi značilo da su krvnici morali pet sati hodati do Sime i još toliko natrag, i to još tijekom noći. Dubajić je očito želio zatajiti što je doista radio, iako je tvrdio da 'pobiti 'ustaše' nije ništa loše i da se za to ne treba kajati'. Ali zato je o tome progovorio Jure koji ga je osobno vidio kako kolje hrvatske zarobljenike dvosjeklim bodežom zvanim kama.

Pritom je pio mlazeve krvi iz njihovih vratnih žila i lizao krv s noža po čemu nije bio ništa posebno, jer su to radili i ostali 'drugovi i drugarice'. Istina je da je Simo malo manje ubijao, odnosno njegov 'učinak' nije dosegnuo 2.000 ubijenih. Zbog brzine na koju ih je tjerao Tito, najveći broj žrtava ubijen je rafalima iz strojnica, a potom pojedinačnim hitcima u glavu, nakon čega su sami padali ili su bili gurnuti u jame. Dio ih je smaknut u stojećem stavu na samom rubu ponora pojedinačnim pucnjima iz blizine u glavu, što je izazvalo prskanje mozga, krvi i komada lubanjskih kostiju po ubojicama.

Velik broj žrtava je i u jamama bio živ pa su ubojice za njima bacali ručne bombe. Neka bomba pala bi izravno na ljude pa su kroz otvor jame u zrak letjeli komadići ljudskih tijela. Neki su unatoč svemu ostali živi, iz mraka su zapomagali i molili da ih dokrajče. Lakše ranjeni pokušavali su ispuzati van, pa su ih morali, kako tvrdi Jure, 'po nekoliko puta ubijati'. Ali to je bio samo 'nježniji' dio užasa. Krvnici se nisu mogli suzdržati od bolesne naslade mučenja žrtava.

Gotovo sve djevojčice i žene zrele dobi bile su prije ubojstva silovane. Silovanja su bila javna, serijska i vrlo brutalna. Žene su prisiljavali na felaciju i mokrili im u usta. Jure navodi da je na Kočevskome Rogu vidio silovanja dječaka i odraslih muškaraca koje su još prisiljavali na felaciju. To je činila skupina koljača na čelu sa zapovjednikom Simom, da bi ih kasnije prepustili komesarici Milji. Neki su krvnici nakon silovanja zaklali žrtvu i pili mlazeve tople krvi iz prerezanih vratnih žila ili lizali krvavi nož. No vrhunac kanibalizma bio je kušanje posoljenoga svježeg ljudskog mozga na vrhu noža.

„Specijaliteti” (ko)mesarice Milje – izrezivanje muških spolovila, vadenje srca

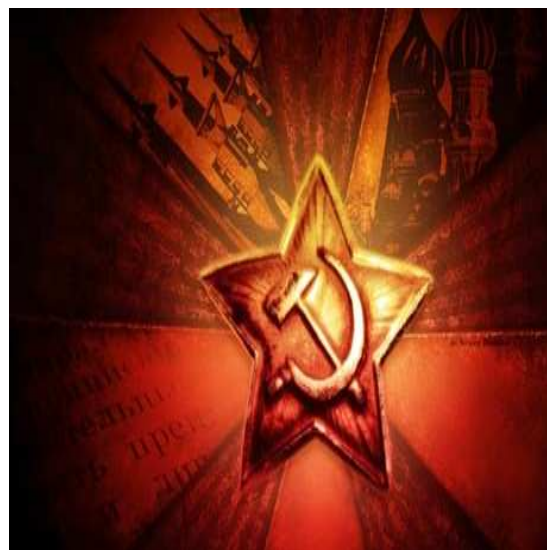
Iz mnogih je izvora poznata okrutnost partizanskih 'drugarica'. Ali ni jedna, koliko je poznato, nikada nije nadmašila po bolesnoj surovosti komesaricu zvanu 'Milja', koja je po tadašnjoj zapovjednoj crti bila glavna 'šefica', čak i Simi Dubajiću. 'Milja' je zapravo bila 'instruktorica stručnoga klanja' manje iskusnim 'drugovima'. Pokazivala im je da muško spolovilo ne treba 'testerisati', nego zabiti nož ispod možnje koso u preponu i zatim snažnim i dubokim rezom izrezati oboje, nakon čega bi žrtva ubrzo umrla od krvarenja u groznim mukama.

Na taj je način osobno kastriranjem ubila više stotina hrvatskih mladića srednjoškolske dobi iz nekakvoga internata školske ustanove i pritom ritualno lizala njihovu krv s noža. Rukom im je utrljavala sol na amputacijske rane i naslađivala se njihovim mukama. Nakon toliko sadističkih ubojstava poprimala je sotonski izgled. Bila je tako krvava da joj se krv cijedila s odjeće i ruku. Čizme su joj bile ružičastobijele od gaženja po ljudskoj krvi, a u naborima odjeće i kosi nosila je komadiće

raznesenih lubanjskih kostiju. Podučavala je ‘drugove da klanje rezanjem vrata trebaju raditi samo prolazeći nožem kroz mekano tkivo ne dotičući kralježnicu, jer se tako nož brzo istupi.

Klanje treba učiniti tako da se jednim potezom noža prerežu vratne (karotidne) arterije s obje strane vrata, a istovremeno prerezati i grkljan da ‘hrvatska **Monstrumi** ‘Milja’ je nekolicini dragovoljnih koljačica demonstrirala vađenje još uvijek kucajućeg srca kao vlastiti ‘specijalitet’ zvan ‘usoljeno ustaško srce’. Nakon četiri snažna udarca sjekirom u prednji dio prsnoga koša u obliku četverokuta i otkidanja prsne kosti, još uvijek živim žrtvama izvlačila je srca, rane obilato zasipala solju i potom ih potežući za srca i pripadajuće krvne žile, vukla po zemlji. svinja ne može glasno urlikati’. Poseban ‘specijalitet’ bio joj je zabijanje čavala u glavu živim ljudima. Žrtve su tu torturu nevjerojatno dobro podnosile, pa ih je ona još žive pitala: ‘Jesam li ti izbila iz glave Nezavisnu Državu Hrvatsku?’

Osobno je izdvajala veće skupine mlađih muškaraca i zapovijedala borcima da ih kolju, žlicama i noževima kopaju oči, odsijecaju uši, noseve i spolne organe, te im u prazne očne šupljine nabijaju izvađene testise, a u usta odrezane penise. Prema naredbi komesarke, partizanski su koljači sve amputacijske rane obilno solili i potom žrtve puštali da se što dulje muče.

‘Milja’ je nekolicini dragovoljnih koljačica demonstrirala vađenje još uvijek kucajućeg srca kao vlastiti ‘specijalitet’ zvan ‘usoljeno ustaško srce’. Nakon četiri snažna udarca sjekirom u prednji dio prsnoga koša u obliku četverokuta i otkidanja prsne kosti, još uvijek živim žrtvama izvlačila je srca, rane obilato zasipala solju i potom ih potežući za srca i pripadajuće krvne žile, vukla po zemlji.

Na kraju je nožem bušila otvor na stijenci kucajućeg srca, usmjeravala mlazeve krvi žrtvi u usta i tjerala ju da pije vlastitu krv. Po njezinoj zapovijedi borci su svakodnevno na ražnjevima žive pekli časnike hrvatske vojske. Postupak nabijanja živoga čovjeka na kolac i njegovo pečenje na laganoj vatri obavljan je tako da žrtva što dulje ostane na životu i pritom trpi nesnosne muke.

Užasno krvožedne „drugarice”

Na nagovor komesarke ‘Milje’, partizanke su komade bodljikave žice za vezivanje ruku muškarcima sadistički zabijale kroz penis u mokraćnu cijev. Trudnicama su nožem parale trbuhe, vadile im nerođenu djecu i **Svirepost** Na poticaj komesarke ‘Milje’, većem su broju žena odsijecale dojke, solile rezne površine i potom posoljene odsječene dojke pritiskale natrag na amputacijske rane. Uz to su im žičanim četkama nanosile grozne ozljede vanjskog spolovila i nakon toga solile rane. Teško unakaženim žrtvama mokrile su i defecirale po ranama i po licu. Svaki, pa i najzvjerskiji postupak prema žrtvama, na Kočevskom je Rogu bio praćen skupnim poticanjem, javnim odobravanjem i kanibalskim oduševljenjem zločinaca. dječje ručice provlačile kroz nožem napravljene proreze na dojkama majke. Partizanke su skupini časnih sestara i svjetovnih žena, nakon serijskog silovanja, vlastite ruke provukle kroz proreze na dojkama, međusobno ih svezala žicom i potom ih prisilile da prije

smaknuća tako sputane i gole, uz zvuke harmonike, plešu kozaračko kolo i pjevaju: ‘Mi smo kurve, joj mi smo kurve i hrvatsko smeće, časne sestre, joj časne sestre, đubre su najveće’.

‘Drugarice’ nije trebalo puno nagovarati na najodvratnija mučenja. Jure svjedoči da su one žrtvama oba spola palile cigaretama i užarenim željezom najosjetljivije dijelove vanjskog spolovila i bradavice na dojka. Ženama su kroz rođnicu bajunetom izrezivale i čupale maternice, te ih potom žrtvama gurale u usta i gušile ih vlastitim organima. I muškarce su gušile ugravanjem odsječene vlastitog vanjskog spolovila u usta. Neke su ‘drugarice’ ženama pušćane cijevi zabijale u rođnicu, a muškarcima u analni otvor i zatim pucale u njih.

Na poticaj komesarke ‘Milje’, većem su broju žena odsijecale dojke, solile rezne površine i potom poslane odsječene dojke pritiskale natrag na amputacijske rane. Uz to su im žičanim četkama nanosile grozne ozljede vanjskog spolovila i nakon toga solile rane. Teško unakaženim žrtvama mokrile su i defecirale po ranama i po licu. Svaki, pa i najzvjerskiji postupak prema žrtvama, na Kočevskom je Rogu bio praćen skupnim poticanjem, javnim odobravanjem i kanibalskim oduševljenjem zločinaca.

Deranje kože živim ljudima – kao mrtvim svinjama

Simo i Milja su među dragovoljcima izdvojili skupine koljača s mesarskim iskustvom i zadužili ih za deranje kože živim ljudima. Te su ‘drugove’ oslobodili svih drugih zločinačkih obveza i dali im povlašten status u kaznenoj jedinici. Svjedok navodi da su ih zvali ‘specijalisti’, a njihov zločinački uradak ‘specijalnom obradom’. ‘Specijalisti’ su žrtve vješali naglavačke na drvene križeve za deranje svinja i živima im derali kožu počevši od stopala prema glavi. ‘Specijalnu su obradu’ namjerno izvodili potanko i što dulje, a oderane dijelove tijela obilno zasipali solju. Urlici koje su žrtve ispuštale bili su slični životinjskim krikovima.

Obrada je završavala skidanjem skalpa i pribijanjem cijelih oderanih ljudskih koža na obližnje drveće radi sušenja. ‘Specijalist’ živoder potom bi oderanu žrtvu posolio i ostavio da polako umire u mukama ili bi joj u položaju naglavačke rasporio trbuh, izvukao i presjekao šupljine i vijugu iz koje se cijedio izmet provukao u usta. Svoje najbolje ‘remek-djelo’ imali su prigodu pokazati nikom drugom doli svom maršalu Titu koji ih nije propustio posjetiti.

Žrtva je bio svećenik Mihović Lajoš kojega su pribili na stablo okrenutoga naopako. Iz usta mu je virio penis, izvađene očne jabučice bile su mu zašiljenim štapićima zabijene na mjesta odrezanih uški, a testisi su mu bili zabijeni u prazne očne šupljine. Izvađeno srce bilo mu je velikim čavlom pribijeno na čelo, a na mjestu odrezanog penisa iz trbuha je virilo raspelo. Ushićen prikazanom kanibalskom orgijom, Tito je Simi i Milji ‘čestitao na primjernom obavljanju zadaće’.

Slovenski partizani šumarskom „žagom” pili žive ljude na pola

Svjedok Jure navodi da su slovenski partizani ravnopravno sudjelovali u svim vrstama nasilja nad žrtvama i to više nego je javnosti poznato. Prema njegovoj procjeni, oni su obavili približno polovicu ‘posla’ i to na osobito okrutan način. Sa sobom su donijeli velike šumarske tandem-pile ‘žage’ i njima ‘hrvaške bandite žagali’ na pola i to vrlo polako, tako da se žrtva čim dulje muči i zapomaže. Svjedok ističe da je osobno promatrao Slovenku, kojoj su njemački vojnici navodno pred očima pobili čitavu obitelj, kako u stanju potpune izbezumljenosti živim

Ljudima nožem izrezuje utrobne organe i sjekirom odsijeca udove. Ista je osoba kasnije postala viđenija dužnosnica KP Slovenije.

Slovenski su partizani pojedinim žrtvama prilikom klanja odsijecali glave i s njima za vrijeme odmora igrali nogomet. Osim toga ljudske su glave nabijali na štapove i pekli na žaru. Nakon što su pobili sve ljude koji su dovezeni u Kočevski Rog, partizani su minirali ulaze u jame. To je bila ideja Sime Dubajića kojega se je snažno dojmila jama na Promini u koju su po njegovom navodu ustaše bacili dvadesetak zarobljenih **Medalje** Tako je 'zlatnu medalju' za oko 3.800 ubijenih ljudi dobio Ante Čepić, malodobni postolar iz Makarske, srebrnu već spomenuti Ljubo Periša iz Šibenika za oko 3.000 pobijenih, te brončanu Ado Dragić, malodobni srednjoškolac iz Zaostroga, za oko 2.200 pobijenih ljudi. Otprilike toliko ljudi pobio je i samozvani Ivan Bokež, navodno pravim imenom Nikola Marić iz Kotora. Zloglasna 'Milja' ostala je na petome mjestu sa 'samo' 2.000 pobijenih, očito zato jer je previše gubila vrijeme na izrezivanje muških spolovila, vađenje srdaca i tome slično. Svi oni, a i druge ubojice, osim Dubajića i izvjesnog Koste Ugrice iz Obrovca, bili su Hrvati. Srba. Trojica od njih su uspjela živa izići iz jame. Iz toga je on izvukao zaključak da otvore treba minirati, što je i provedeno. Dubajić izričito tvrdi da svatko tko kaže da je preživio Kočevski Rog – laže. Ipak, 1945. godine pojavili su se ljudi koji su svjedočili da su u bespućima Kočevskog Roga vidjeli 'gole ljude koji bježe od drugih ljudi'. Jesu li oni preživjeli pokolj?

Titove medalje za ubijanje

Malo je i ubojica koji su poživjeli do starosti. Jure tvrdi da ih je većinu pobila UDBA da ne bi pričali, a i on sam je stalno živio u strahu. Oni koji su odmah za vrijeme pokolja dobili živčani slom OZNA je odvela navodno na liječenje, ali nitko ih kasnije nije vidio ni čuo za njih. Za one koji su uspjeli pročitati toliku količinu gadosti a da im ne pozli još nešto o epilogu toga 'partizanskoga zadatka'. Kao nagradu za divljanje i pokolj, Tito je zvijerima s Kočevskog Roga dao 'nagradni odmor' na Bledu za vrijeme kojega su se 'borci' ponašali krajnje perverzno užasavajući domaće ljude pokazivanjem odrezanih dijelova tijela svojih žrtava, dok su muški 'drugovi nudili Slovenkama opljačkano zlato, uključujući i iščupane zube – za seks. Vrhunac perverzije bila je podjela odličja za ubijanje.

Tako je 'zlatnu medalju' za oko 3.800 ubijenih ljudi dobio Ante Čepić, malodobni postolar iz Makarske, srebrnu već spomenuti Ljubo Periša iz Šibenika za oko 3.000 pobijenih, te brončanu Ado Dragić, malodobni srednjoškolac iz Zaostroga, za oko 2.200 pobijenih ljudi. Otprilike toliko ljudi pobio je i samozvani Ivan Bokež, navodno pravim imenom Nikola Marić iz Kotora. Zloglasna 'Milja' ostala je na petome mjestu sa 'samo' 2.000 pobijenih, očito zato jer je previše gubila vrijeme na izrezivanje muških spolovila, vađenje srdaca i tome slično. Svi oni, a i druge ubojice, osim Dubajića i izvjesnog Koste Ugrice iz Obrovca, bili su Hrvati.

Zašto i otkuda tolika mržnja?

Precizan broj žrtava, kao i njihova nacionalna, dobna i spolna struktura se neće saznati, jer se je to tada smatralo nevažnim. Trebalo je što prije pobiti što više Hrvata, da kasnije ne bi smetali. Izvori iz Srbije spominju 13.000 ubijenih. Sam Simo Dubajić negdje spominje 23.000, a negdje 30.000 žrtava. Pokajnik Ivan Gugić iz Vele Luke misli da je ubijenih oko 40.000.

Sličnu brojku iznosi Franc Perme u knjizi 'Tudi mi smo umrli za domovino'. On broj ubijenih procjenjuje na 41.000. Ostaje vječno pitanje: Zašto? Kakvim se to postupkom pranja mozga postiže da ljudi koji su valjda prije bili normalni maloljetnici ili jedva punoljetni postanu bezumne sotonske zvijeri željne samo ljudske patnje, krvi i smrti. Postoje metode kojima su to postigli zločinac Tito i ekipa, ali to je sasvim druga tema.

Ovo je samo dio od oko stotina tisuća poklanih Hrvata čije su kosti u više od 1.500 masovnih grobnica. Aktualna komunistička klika na vlasti na sve načine izbjegava suočiti se s istinom, odnosno zločinima svojih očeva i djedova, jer istina boli, ali je i neizbježna.

Tko je Milja?

Identitet te žene – sotonske zvijeri nije konačno utvrđen. Neki sumnjaju na Milku Meladu iz Drniša, kasnije poznatu pod prezimenom Planinc. Njezina uključenost u Kočevski Rog je velika. Jure je tvrdio da ga je u Kočevje pozvala 'jedna drugarica komesarica'. Simo Dubajić u razgovoru s engleskim piscem ruskih korijena Nikolajem Tolstojem, rekao je: 'Milka Planinc je bila u toj 11. dalmatinskoj brigadi koja je izvršila masakr. I ona je određivala tko će ići na taj posao'... 'Izričito se tražilo da to budu samo dobrovoljci i komunisti. Ona je bila komesar'.

Potkraj života Milka Planinc je u jednom razgovoru za medije izjavila da je za pokolj u Kočevskom Rogu saznala iz novina. To je ogromna laž već i zbog činjenice iz prethodne rečenice. K tome, svjedok Jure je izričito izjavio da su ih na putu za Kočevski Rog predvodili Simo i 'ta drugarica, komesarica Milja'. Nikolaj Tolstoj je u časopisu 'Encounter' među glavne izvršitelje pokolja uvrstio 'stanovitu visoku jugoslavensku partijsku i državnu dužnosnicu'. Ipak, nepobitne identifikacije 'Milje' još nema.

Gordana Čulina
Hrvatski tjednik